

Kontakty z Mediami i
Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

KOMUNIKAT PRASOWY nr 59/11

Luksemburg, dnia 16 czerwca 2011 r.

Wyrok w sprawach połączonych C-65/09 i C-87/09
Gebr. Weber GmbH przeciwko Jürgenowi Wittmerowi, Ingrid Putz przeciwko
Medianess Electronics GmbH

W razie wymiany wadliwego towaru konsumpcyjnego sprzedawca powinien usunąć ten towar z miejsca, w którym został on zamontowany w dobrej wierze przez konsumenta, i zamontować tam towar zastępczy lub ponieść niezbędne koszty tych czynności

Jednakże zwrot tych kosztów może być ograniczony do kwoty proporcjonalnej do wartości towaru zgodnego z umową i znaczenia braku zgodności

Dyrektywa, która reguluje sprzedaż towarów konsumpcyjnych¹, przewiduje, że sprzedawca odpowiada wobec konsumenta za każdy brak zgodności tego towaru z umową podczas dostawy. W razie braku zgodności konsument ma prawo do uzyskania doprowadzenia tego towaru do stanu zgodnego z umową w sposób wolny od opłat poprzez naprawę lub wymianę, chyba że jest to niemożliwe lub nieproporcjonalne. Wszelka naprawa lub wymiana powinna zostać dokonana bez istotnej niedogodności dla konsumenta. W braku możliwości uzyskania doprowadzenia do stanu zgodnego z umową konsument może domagać się obniżenia ceny lub odstąpić od umowy.

Sprawa C-65/09

J. Wittmer i spółka Gebr. Weber GmbH zawarli umowę sprzedaży dotyczącą polerowanych płytek podłogowych za cenę 1382,27 EUR. Po tym jak około dwie trzecie tych płytek zostało ułożone w jego domu, J. Wittmer stwierdził obecność na tych płytkach widocznych gołym okiem smug. We wszczętym przez J. Wittmera postępowaniu mającym na celu zabezpieczenie dowodów wyznaczony biegły doszedł do wniosku, że wspomniane smugi wynikały z drobnych śladów mikroszlifowania, których nie dało się usunąć, tak że jedynym środkiem zaradczym była całkowita wymiana płytek. Biegły oszacował koszty tej operacji na 5830,57 EUR.

Sprawa C-87/09

I. Putz zawarła przez internet ze spółką Medianess Electronics GmbH umowę sprzedaży dotyczącą nowej zmywarki za cenę 367 EUR. Strony porozumiały się co do tego, że towar zostanie dostarczony do drzwi wejściowych domu I. Putz za pobraniem kosztów dostawy. Zmywarka została dostarczona, a cena uiszczona zgodnie z uzgodnieniem. Po tym jak I. Putz zamontowała zmywarkę u siebie w mieszkaniu, została stwierdzona jej nieusuwalna wada, przy czym powodem tej wady nie mógł być montaż tego urządzenia. Strony porozumiały się zatem co do wymiany wspomnianej zmywarki. Z tego tytułu I. Putz zażądała, by Medianess Electronics nie tylko dostarczyła nową zmywarkę, ale również by dokonała demontażu wadliwego urządzenia i zamontowała urządzenie zamienne lub pokryła koszty demontażu i nowego zamontowania, czego spółka ta odmówiła.

Sądy niemieckie, przed którymi zawisły wymienione spory, zwróciły się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy prawo Unii nakłada na sprzedawcę obowiązek dokonania demontażu towaru niezgodnego z umową i zamontowania towaru zastępczego lub poniesienia kosztów tego. Sądy te podkreślają w tym względzie, że prawo niemieckie nie przewiduje obowiązku podjęcia się takich czynności przez sprzedawcę, który nie ponosi winy.

¹ Dyrektywa 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz.U. L 171, s. 12).

W swoim dzisiejszym wyroku Sąd zauważa, że prawodawca Unii zamierzał uczynić z nieodpłatności doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową przez sprzedawcę istotny element ochrony zagwarantowanej konsumentowi. Ten obowiązek nieodpłatnego doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową ma na celu ochronę konsumenta przed ryzykiem obciążeń finansowych, które mogłyby zniechęcić go do korzystania z przysługujących mu praw w braku takiej ochrony.

Gdyby w przypadku wymiany towaru niezgodnego z umową konsument nie mógł żądać od sprzedawcy dokonania demontażu tego towaru z miejsca, w którym został on zamontowany zgodnie z jego charakterem i przeznaczeniem, oraz zamontowania towaru zastępczego w tymże miejscu bądź poniesienia odpowiednich kosztów, wymiana ta pociągnęłaby za sobą dla niego dodatkowe nakłady finansowe, których nie musiałby ponieść, gdyby sprzedawca należycie wykonał umowę sprzedaży. Jeśliby bowiem sprzedawca od razu dostarczył towar zgodny z umową, konsument poniósłby tylko jednokrotnie koszty montażu i nie musiałby ponosić kosztów demontażu towaru wadliwego.

Trybunał stwierdza, że obciążenie sprzedawcy kosztami demontażu towaru wadliwego i zamontowania towaru zastępczego nie prowadzi do niesprawiedliwego rezultatu. Nawet bowiem w przypadku, w którym niezgodność towaru nie wynika z winy sprzedawcy, i tak poprzez dostarczenie towaru niezgodnego sprzedawca ten nie wykonał należycie zobowiązania, które na siebie przyjął na mocy umowy sprzedaży, a zatem musi ponieść konsekwencje jego nieprawidłowego wykonania. Natomiast konsument ze swej strony zapłacił cenę sprzedaży, a przez to należycie wykonał swe zobowiązanie umowne. Ponadto okoliczność, że konsument w przeświadczeniu, iż dostarczony towar jest zgodny z umową, zamontował w dobrej wierze towar wadliwy zgodnie z jego charakterem i przeznaczeniem przed wystąpieniem wady, nie może stanowić winy, którą można by zarzucić temu konsumentowi.

W rezultacie w sytuacji, w której żadna z obu stron umowy nie działała w sposób zawiniony, uzasadnione jest, by to sprzedawca poniósł koszty demontażu towaru niezgodnego z umową i zamontowania towaru zastępczego, jako że udałoby się uniknąć tych dodatkowych kosztów, które są niezbędne dla dokonania wymiany, gdyby sprzedawca od razu należycie wykonał swoje zobowiązania umowne. Obowiązek sprzedawcy pokrycia tych kosztów jest niezależny od tego, czy sprzedawca był zobowiązany na mocy umowy sprzedaży do zamontowania dostarczonego towaru. W ten sposób przyznane konsumentom przez dyrektywę uprawnienia nie mają na celu postawienia ich w sytuacji korzystniejszej niż sytuacja, do której mogliby oni rościć sobie prawo na podstawie umowy sprzedaży, ale po prostu mają na celu ustanowienie sytuacji, która istniałaby, gdyby sprzedawca od razu dostarczył towar zgodny z umową.

Ponadto Trybunał orzekł, że dyrektywa stoi on na przeszkodzie temu, by ustawodawstwo krajowe przyznawało sprzedawcy prawo do odmowy wymiany towaru niezgodnego z umową jako jedynego możliwego środka zaradczego na tej podstawie, że wymiana ta wymaga od niego poniesienia kosztów nieproporcjonalnych w stosunku do znaczenia braku zgodności i wartości, jaką miałby towar, gdyby był zgodny z umową. O ile bowiem dyrektywa przewiduje, że konsument ma prawo do uzyskania doprowadzenia towaru wadliwego do stanu zgodnego z umową poprzez naprawę lub wymianę, chyba że jest to niemożliwe lub nieproporcjonalne, uściśla jednocześnie, że środek zaradczy uznaje się za nieproporcjonalny, jeśli nakłada on na sprzedawcę koszty, które w porównaniu z alternatywnym środkiem zaradczym są nadmiernie wysokie. W rezultacie przy założeniu, że tylko jeden z tych dwóch środków zaradczych okazuje się możliwy, sprzedawca nie może odmówić realizacji jedynego środka zaradczego umożliwiającego doprowadzenie towaru do stanu zgodnego z umową.

Sąd stwierdza jednakże, że w sytuacji, w której wymiana towaru wadliwego jako jedyny możliwy środek zaradczy pociąga za sobą nieproporcjonalne koszty ze względu na konieczność demontażu towaru niezgodnego z umową z miejsca, w którym został zamontowany, i zamontowania towaru zastępczego, dyrektywa nie stoi na przeszkodzie temu, by roszczenie konsumenta o zwrot kosztów demontażu towaru wadliwego i zamontowania towaru zastępczego ograniczało się w razie potrzeby do wysokości proporcjonalnej do znaczenia braku zgodności i wartości, jaką miałby towar, gdyby był zgodny z umową. Takie ograniczenie nie narusza bowiem

prawa konsumenta do żądania wymiany towaru niezgodnego z umową. Jednak możliwość takiego ograniczenia nie może skutkować pozbawieniem w praktyce treści prawa konsumenta do uzyskania zwrotu tych kosztów. Wreszcie, przy założeniu ograniczenia roszczenia o zwrot wspomnianych kosztów należy przyznać konsumentowi możliwość domagania się zamiast wymiany towaru niezgodnego z umową stosownej obniżki ceny lub odstąpienia od umowy.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Kontakt prasowy: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793